

עמ"ת (באר שבע) 4951-06-24 - מחמד חמדאת נ' מדינת ישראל

עמ"ת (באר-שבע) 4951-06-24 - מחמד חמדאת ואח' נ' מדינת ישראל ע"י מחוזי באר-שבע

עמ"ת (באר-שבע) 4951-06-24

1. מחמד חמדאת

2. ג'הד אלרפאיעה ע"י

ב"כ עו"ד שמש ועו"ד אביטל

נגד

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד סויסה

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[10.06.2024]

כבוד השופט אלון אינפלד

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע מיום 5.5.24 (כב' השופט א' כהן, סגן נשיא) בה נמצא כי יש ראיות לכאורה נגד העוררים בעבירות המיוחסות להם בשני כתבי אישום שונים, אף כי חולשת הראיות מצדיקה בחירה בחלופת מעצר בדמות מעצר בית, למרות עילת המעצר המובהקת (מ"ת 44647-04-24). יוער כי החלופה הקונקרטיה נקבעה בו ביום, לאחר חקירת ערבים, על ידי כב' השופט א' אמנו. המדובר בפרשה העוסקת בהתפרצויות שנעשו לבית עסק, חנות הנוחות "ילו" בתחנת הדלק אשר בצומת מגן. זאת, בחודש אוקטובר האחרון, כשלושה שבועות לאחר שפרצה מלחמת "חרבות ברזל", וזאת כאשר החנות המדוברת הייתה אחת מזירות ההרס הרבות מיום 7.10.23, והושחתה על ידי מחבלים. וזאת, בעת שהמתחם כולו הוכרז שטח צבאי סגור, בצו אלוף.

החלטת בית המשפט מתייחסת לשלושה מבין העצורים בפרשה, והעוררים לפני הם שניים מתוכם. לעורר 1 מיוחסת התפרצות ביום 28.10.23 בשעה 21:38, אשר כללה פריצת הכספת וגניבת 50,000 ₪, מעבר למוצרי מכולת שונים. לעורר 2 מיוחסת הסגת גבול לתוך החנות וגניבת פריטים מתוכה, באותו יום, אך בשעה 15:56. יאמר מיד, כי אין מחלוקת שמדובר בסוג המקרים בהם עבירות הרכוש מקימות עילות מעצר. זאת, הן נוכח הרקע הקשה של המעשה, המעיד על חוסר גבולות ערכיים וממילא על מסוכנות, והן נוכח העובדה כי העורר 1 אמור היה להיות בחלופת מעצר בגין תיק אחר, ולעורר 2 יש עבר פלילי ממשי ורלוונטי.

עיקרה של המחלוקת נסובה על הראיות לכאורה, ועל כך יפורט מיד. כן הייתה מחלוקת בין צדדים לגבי המשקל שיש לייחס לשיקולי מעצר אחרים, במרכזם העובדה כי השניים נעצרו בחשד לביצוע העבירות, אך שוחררו נוכח חולשת הראיות, אך נעצרו שוב לאחר מכן. זאת, לאחר שהיחידה החוקרת התגברה על תקלה במכשיר DVR של מצלמות האבטחה, וסרטוני האבטחה שהתגלו חיזקו מאוד את החשד. יאמר כי המשיב 1 נעצר בגלגול השני ללא צו שיפוטי, למרות הלכות ברורות המורות כי מעצר מחודש באותה פרשה, לאחר חיזוק בראיות, יעשה ככל הניתן באמצעות צו שיפוטי מראש.

כאמור, בית המשפט קיבל חלק מטענות הסנגור ביחס לראיות, וכאמור מצא בראיות חולשת מה, המצדיקה, עם שיקולים נוספים, דחיית הבקשה למעצר עד תום ההליכים והסתפקות בחלופת מעצר בדמות מעצר בית מלא. בדיון שהתקיים היום בערר, ביקש הסנגור לתת יותר משקל לפגמים ולקשיים, ולקבוע את נקודת האיזון בחלופה קלה יותר - מעצר בית לילי.

לאחר עיון, מצאתי שהאיזון שמצא בית משפט קמא הוא טוב ונכון, והולם את סוג הקשיים, הראיות ועילת המעצר, ואין מקום להקל עוד.

אתיחס בקצרה לנקודות העיקריות שנטענו בערר:

ראשית, העוררים זהו על פי סרטוני אבטחה, כאמור. בסרטונים אלה העוררים עוטים "מסכות קורונה" ופניהם נראים חלקית בלבד. שוטרים שונים זיהו את העוררים על יסוד סרטונים אלה, ובהקשר לזיהוי עצמו טוען הסנגור שתי טענות מהותיות. האחת, כי כיסוי הפנים הנראה בסרטון אינו מאפשר זיהוי וודאי כשלעצמו. השניה, כי לא ברורות הנסיבות של עיון השוטרים בסרטונים, ויש חשד שמא בעת העיון הם ידעו מיהו החשוד שהם צפויים לזהות, וכך הייתה צפייתם בבחינת "צפייה מודרכת", אשר מטה את הדעת ומפחיתה משמעותית מערך הזיהוי (בהקשר זה הפנה הסנגור לעמ"ת (באר שבע) 15944-08-16 מוסא אבו עסא נ' מדינת ישראל (10.8.16).

לאחר עיון בסרטונים אליהם הפנה בית משפט קמא הנכבד (בעיקר בסעיף 17 להחלטה), נחה דעתי כי מדובר בסרטונים בהם יש אורך, זוויות צילום, תנועות גוף, תזוזות מסכה ותנאי תאורה אשר בהחלט מאפשרים זיהוי של אדם המוכר למזהה. זאת, ביחס לשתי הדמויות שנטען כי הם העוררים (כל אחד בשעה אחרת ובחלק אחר של החנות), כפי שמצא בית משפט קמא. טענת הסנגור לעניין הצפייה המודרכת צריכה עיון. אולם, בניגוד ל עמ"ת 15944-08-16, שם דובר בשוטרים המחזקים זה את זיהויו של זה בקבוצת וואטסאפ, כאן מדובר בזיהויים נפרדים, על פני המזכרים. אם כי, צודק הסנגור כי הנסיבות בהן נתבקשו הזיהויים בתיקנו לא מספיק ברורים, ולכן יש מקום מסוים לחשוד שאולי הייתה הדרכה בפניה לשוטרים אלה. יש כאן קושי בעל משקל מה, שצריך להילקח בחשבון. קושי אחר שהעלה הסנגור הוא מעין "בעיית שרשרת". הסנגור מצביע על כך שה-DVR היא תקול, תוקן במסגרת החיצונית למשטרה, ואז הוחזר. לדבריו, תהליך זה אינו מתועד במידה מספקת, ומטעם זה ספק אם הסרטונים יחשבו כקבילים במשפט העיקרי.

בית משפט קמא קבע כי טענה זו הינה מעין "טענה מקדמית, אשר מקומה בתיק העיקרי, ואני מסכים עמו בעיקרו של דבר. עולה עוד, שתיק החקירה טרם הושלם בעניין זה (בבית משפט קמא הוצג מסמך נוסף, שלא היה בתיק), ונראה כי הוא עדיין בתהליך השלמה (כאמור יש עוד מעורבים, שנעצרו בשלבים שונים). אף שיש לקושי זה משקל מה, מקובלת עלי קביעתו של בית משפט קמא שאין לקבוע מסמרות בשאלות מסוג זה, בשלב ראשוני זה, ויש לראות הראיות לכאורה כקיימות.

לחובת העוררים, יש לקחת בחשבון שבית משפט קמא לא נתן משקל לנושא מחקרי התקשורת. ביחס לשני העוררים יש איכונים בקרבת מקום למקום ביצוע העבירה, הרחק הרחק ממקום מגורי העוררים. לעורר 2 לא היה כל הסבר, ולעורר 1 היה הסבר כלשהו, אך אין בעצם קיומו של הסבר כדי לשלול את הערך הראייתי של איכון זה. האיכונים מחזקים את הזיהוי, ומבחינה זו הראיות חזקות יותר, במעט, ממה שהוערך בבית משפט קמא. הסנגור קובל על כך שבית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לעובדה שהעוררים היו משוחררים תקופה ארוכה בטרם נעצרו מחדש, ויתרה מכך עורר 1 אף נעצר מחדש ללא צו שיפוטי. אולם, מעיון בהחלטת בית משפט קמא דווקא מתברר שניתן לשיקולים אלה משקל ממשי. למעשה, מלבד החולשה בראיות, זהו השיקול המרכזי שבעטיו שוחררו העוררים ממעצר ונבחרה חלופה במסגרת "מקבילית הכוחות" הידועה. סיכומו של דבר, אין מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, ואין מחלוקת על קיומם של קשיים בראיות ושיקולים נוספים שיש בהם כדי להביא להעדפת חלופה. לאחר עיון, איני מוצא ששגה בית המשפט בהערכת הראיות, בוודאי שלא לחובת העוררים. האיזון שמצא בית משפט קמא בחלופה שנקבעה, מעצר בית מלא, הוא ראוי והולם, ואין כל מקום להתערב בהחלטה. הערר נדחה.

בהסכמת הצדדים, החלטה זו ניתנת בהעדרם.
המזכירות תעביר עותק ההחלטה לב"כ הצדדים, ותשיב את תיק החקירה לתביעות.
ניתנה היום, ד' סיוון תשפ"ד, 10 יוני 2024, בהעדר הצדדים.